

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. P. D., správce konkurzní podstaty úpadce E. G., a. s.**, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2006, č. j. 6 Ca 62/2004 - 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále také „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek, kterým bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2004, č. j. 15262/03-21, zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Rozsudek městského soudu vycházel z toho, že žalobce svým jednáním nespáchal celní delikt spočívající v porušení celních předpisů podle § 293 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), tudíž pokuta za něj mu byla uložena neoprávněně.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky řešené v řízení před městským soudem, a to, zda byl předmětným jednáním žalobce spáchán celní delikt.

Stěžovatel uvádí, že žalobce uvedl v celním prohlášení nesprávné údaje v odst. 44 a 46. Jedná se o údaje vyplněné dle vyhlášky č. 253/2002 Sb., o statistice dováženého a vyváženého zboží. V ustanovení § 104 odst. 5 celního zákona je uvedeno, že je-li výrokem rozhodnutí v celním řízení potvrzeno celní prohlášení podané písemně, stávají se obsah tohoto prohlášení a skutečnosti, podle nichž se zboží propustí, součástí rozhodnutí. Z toho vyplývá, že údaje

uvedené v odst. 44 a 46 deklarace byly součástí rozhodnutí v celním řízení o propuštění zboží do navrženého režimu. Stěžovatel souhlasí s názorem soudu, že údaje uvedené v odst. 44 a 46 deklarace jsou údaje statistické, ale nesouhlasí již s názorem, že tyto údaje přímo nesouvisí s rozhodnutím celního úřadu o propuštění zboží, a tedy jejich nesprávné uvedení dle názoru stěžovatele naplňuje skutkovou podstatu celního deliktu. Dle ustanovení § 105 odst. 10 celního zákona je podání celního prohlášení považováno za projev vůle deklaranta navrhnout předmětné zboží k propuštění do příslušného režimu. Podáním celního prohlášení potvrzuje deklarant správnost údajů v něm obsažených, pravost dokladů, kterými je doloženo, a zavazuje se k plnění povinností vyplývajících z propuštění zboží do navrženého režimu. Z toho je zřejmé, že žalobce naplnil skutkovou podstatu celního deliktu porušení celních předpisů podle § 293 písm. d) celního zákona, tedy v daném případě šlo o uvedení nesprávných údajů v celním prohlášení. Není rozhodující, že se jedná o údaje statistické, nýbrž to, že tyto údaje jsou obsahem celního prohlášení a součástí rozhodnutí o propuštění zboží a týkají se celních předpisů. Podle § 293 písm. d) celního zákona poruší celní předpisy ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nesprávných, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných či nepravdivých údajů. Z toho dle názoru stěžovatele vyplývá, že ten, kdo uvede v deklaraci nesprávné údaje, naplní nutně skutkovou podstatu obsaženou ve výše uvedeném ustanovení. A k tomu došlo dle stěžovatelových závěrů i v posuzovaném případě.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce se ve stanovené lhůtě k námitkám kasační stížnosti nevyjádřil.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu ve vztahu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti především zjistil, že žalobce v období od 7. 10. 2002 do 7. 4. 2003 podal Celnímu úřadu Valašské Meziříčí 47 celních prohlášení na propuštění zboží – barevné TV obrazovky – do režimu ukončení aktivního zušlechťovacího styku. Celní úřad přijal celní prohlášení a propustil zboží do příslušného režimu. Následně byla u těchto prohlášení provedena kontrola hodnoty obchodních nákladů v zahraničí („PONZ“), které vznikly deklarantovi v souvislosti s vývozy. Žalobce uvedl ve dvou případech nesprávné údaje v odst. 44 a ve čtyřiceti sedmi případech v odst. 46 deklarace. Celní úřad Valašské Meziříčí o tomto sepsal protokol. Celní úřad Praha V. jako orgán místně příslušný po provedeném řízení vydal rozhodnutí ze dne 11. 11. 2003, č. j. Toj-407/2003, kde shora popsané pochybení označil jako celní delikt podle § 298 odst. 1 celního zákona, neboť byly porušeny celní předpisy způsobem uvedeným v § 293 písm. d) celního zákona. Za celní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč.

V odvolacím řízení proti prvoinstančnímu rozhodnutí uvedl stěžovatel, jakožto příslušný odvolací orgán, že rozhodnutí první instance je správné, uložená sankce je přiměřená a byly posouzeny všechny okolnosti případu. Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž uvedl, že odpovědnost právnických osob za správní delikt je koncipována jako odpovědnost objektivní, tedy nezávislá na zavinění. Stěžovatel tak žalobcovo odvolání svým rozhodnutím ze dne 16. 1. 2004, č. j. 15262/03-21, zamítl a napadené rozhodnutí Celního úřadu Praha V. potvrdil.

Žalobce se následně žalobou doručenou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení tohoto rozhodnutí. Městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, když konstatoval, že údaje uvedené v odst. 44 a 46 deklarace jsou statistického charakteru, a tudíž nesouvisí

přímo s rozhodnutím celního úřadu o propuštění zboží. Důsledkem jejich nesprávného uvedení není nesprávné rozhodnutí celního úřadu ve věci propuštění zboží, nýbrž zkreslení statistiky. Podle § 293 písm. d) celního zákona přitom celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných údajů. Pokud v daném případě nemělo uvedení nesprávných údajů vliv na propuštění zboží, pak nelze mít za to, že žalobce svým jednáním spáchal celní delikt.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, zaměstnanec stěžovatele má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil zdejší soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud shledává, že v projednávané věci je klíčové zodpovězení otázky, zda je zapotřebí, aby pro spáchání celního deliktu existovala příčinná souvislost mezi uvedením nesprávných údajů a propuštěním zboží do příslušného režimu, či naopak již samotné uvedení nesprávných údajů je nutno považovat za celní delikt. Následně je pak nutné odpovědět na to, jestli údaje v odst. 44 a 46 deklarace mají bezprostřední vliv na rozhodování celního úřadu o propuštění zboží do příslušného režimu.

Podle § 298 odst. 1 celního zákona se právnická osoba dopustí deliktu, ohrozí-li zájem společnosti způsobem předvídaným v § 293 celního zákona. Celní předpisy podle § 293 písm. d) poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Takovéto jednání tedy nepochybně je celním deliktem. Z dikce uvedeného ustanovení ovšem vyplývá, že mezi propuštěním zboží a uvedením nesprávných údajů musí být vztah příčiny a následku. Jinými slovy řečeno, uvedení nesprávných údajů musí být adekvátní příčinou toho, že zboží bylo propuštěno. Celním deliktem tedy nebude jakékoliv uvedení nesprávných údajů, ale pouze to, které je způsobilé ovlivnit rozhodnutí celního úřadu o propuštění zboží do příslušného režimu. Smysl takové úpravy je zřejmý: nejde o to sankcionovat jakýkoliv překlep či triviální chybu, ale jen pochybení natolik závažné, které je způsobilé ovlivnit rozhodnutí správního orgánu. Na první ze shora kladených otázek je tedy třeba odpovědět tak, že ne každé uvedení nesprávných údajů je porušením celních předpisů podle § 293 písm. d) celního zákona, a tudíž celním deliktem podle § 298 odst. 1 celního zákona.

Dále je logicky potřebí vyřešit problémovou otázku, zda v posuzovaném případě byly nesprávně uvedené údaje takové povahy, že jejich nesprávné uvedení bylo způsobilé ovlivnit rozhodnutí celního úřadu. I sám stěžovatel přiznává, že údaje v odst. 44 a 46 deklarace, které byly nesprávně vyplněny, jsou charakteru statistického. Údaje potřebné k celnímu prohlášení a způsob jejich uvádění v tiskopisech deklarace a doplňkové deklarace uvádí v rozhodné době platná vyhláška č. 252/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení celního zákona (zejm. její příloha 21). Tuto vyhlášku vydalo Ministerstvo financí a údaje vepisované do odstavců deklarace podle této vyhlášky jsou relevantní pro rozhodování celního úřadu. V posuzovaném případě byly ovšem nesprávně vyplněny odstavce 44 a 46 deklarace. Náležitosti a vymezení těchto odstavců podrobně rozepisuje jiný právní předpis – v rozhodné době platná vyhláška č. 253/2002 Sb., o statistice dováženého a vyváženého zboží. Tato vyhláška je vydána Českým statistickým úřadem a Ministerstvem financí, přičemž vyplnění údajů do odstavců 44 a 46 je významné toliko pro statistické účely, nikoliv rozhodující pro vlastní rozhodování celního úřadu o propuštění zboží do příslušného režimu (viz i § 319 celního zákona). Tomu ostatně svědčí i to, že Celní úřad Valašské

Meziříčí o opravě deklarací v posuzovaném případě rozhodl svým rozhodnutím o opravě zřejmých nesprávností ze dne 18. 7. 2003, č. j. 3221-03/03, podle § 323a celního zákona. Pokud se tedy jednalo o zřejmou nesprávnost, pak je jisté, že tato nemohla být zásadní pro rozhodnutí celního úřadu a tedy neovlivnila ani nemohla ovlivnit výsledek rozhodnutí. Lze tak přisvědčit městskému soudu, že v JCD se uvádějí údaje jednak podstatné pro samotné rozhodnutí, jednak údaje významu statistického. V daném případě se jednalo o údaje významné pouze statisticky, přičemž s nesprávností údajů takového charakteru zákon sankci nespojuje.

Odpověď na obě rozhodující otázky je zároveň odpovědí i na všechny námitky podané v kasační stížnosti. Tyto námitky tedy zdejší soud podle výše uvedeného neshledává důvodnými. Napadené rozhodnutí městského soudu je tedy stručně, ovšem správně a dostatečně přesvědčivě odůvodněno.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze rozhodl v souladu se zákonem a v řízení neshledal vady namítané v kasační stížnosti. Proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobci právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu